

Sygn. akt II Ca 2314/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Anna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2018 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 19 czerwca 2018 r., sygnatura akt I C 151/18

oddala apelację.

SSO Anna Nowak

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym. Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty pozwanej sprowadzają się w istocie do braku rozłożenia przez Sąd Rejonowy zasądzonej należności na raty. Pozwana nie kwestionowała bowiem kwoty zobowiązania. Apelująca zarzuciła również, że nie otrzymała odpisu pozwu, co uniemożliwiło jej zapoznanie się z żądaniem strony powodowej i przygotowaniem dowodów, mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie pouczono również skarżącej o możliwości ugodowego załatwienia sprawy. Zarzut ten nie jest jednak trafny, bowiem w aktach niniejszej sprawy (k.38) znajduje się elektroniczne potwierdzenie odbioru korespondencji, zawierającej odpis pozwu wraz z pouczeniami, a którą pozwana odebrała osobiście 10 maja 2018 r. Nadto na rozprawie w dniu 19 czerwca 2018 r. pozwana przyznała okoliczności faktyczne pozwu i wniosła o rozłożenie należności na raty. Podała również w jakim celu wzięła pożyczkę u strony powodowej. Skoro więc pozwana nie zakwestionowała roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości, to nie zachodziła po stronie powódki potrzeba przygotowania dowodów, które miałyby dla rozstrzygnięcia sprawy jakiegokolwiek znaczenie. Nic też nie stało na przeszkodzie, by pozwana podjęła próbę polubownego załatwienia sprawy jeszcze przed wszczęciem postępowania sądowego. Jednakże z historii kontaktów z pozwaną (k.28) wynika, iż pomimo upomnień i wezwań

do zapłaty po upływie terminu płatności nie kontaktowała się ze stroną pozwaną celem wyjaśnienia sprawy ani nie odbierała telefonu. Nie sposób zatem uznać, by po stronie pozwanej istniała chęć zawarcia ugody co do spłaty należności.

Sąd Rejonowy nie naruszył również art. 320 k.p.c., poprzez brak uwzględnienia wniosku pozwanej o rozłożenie należności na raty. Zgodnie z powyższym przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Zastosowanie powyższego przepisu jest zatem możliwe „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”, czyli takich, które bardzo, ponadprzeciętnie lub w sposób nadzwyczajny uzasadniają albo nawet nakazują zmodyfikowanie skutków wymagalności dochodzonego roszczenia. Ocena tych wypadków należy do sądu, nie jest jednak oceną dowolną i musi być poprzedzona niezbędnymi ustaleniami oraz wsparta przekonującym wywodem. Okoliczności pozwalające na zakwalifikowanie określonego wypadku jako szczególnie uzasadnionego mogą wynikać głównie ze stanu majątkowego stron, ich sytuacji rodzinnej lub zdrowotnej oraz z doraźnych – stwierdzonych przez sąd – trudności ze spełnieniem świadczenia w terminie wynikającym z treści roszczenia. Chodzi zwłaszcza o wypadki, w których spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania albo bardzo utrudnione lub narażałoby jego bądź jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być subiektywne, wynikające z indywidualnych cech i zachowań stron, a także obiektywne, spowodowane np. zjawiskami przyrodniczymi, sytuacją gospodarczą lub innymi czynnikami samoistnymi, niezależnymi od stron. W piśmiennictwie przyjmuje się, że szczególnie uzasadniony wypadek może wynikać także z potrzeby usprawnienia i urealnienia wykonalności orzeczenia oraz uniknięcia egzekucji oraz jej dolegliwości i kosztów, a przez to zwiększenia szansy wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia (A. Ratajczak, Prawo sędziowskie przewidziane w art. 320 k.p.c. jako podstawa orzekania w postępowaniu cywilnym (w:) A. Doczekalska (red.), Z zagadnień współczesnego prawa polskiego, Warszawa 2011, s. 381; E. Gąpska, Glosa do uchwały SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSP 2010, z. 4, poz. 44). Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu I instancji, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi przypadek szczególny, uprawniający sąd do zastosowania art. 320 k.p.c. Jakkolwiek należy mieć na uwadze pogorszenie sytuacji zdrowotnej pozwanej, to jednak wskazać należy, że zasądzona należność nie przekracza połowy i tak już obniżonego wynagrodzenia miesięcznego apelującej. Dodatkowo należy podkreślić, iż pozwana nie kwestionowała roszczenia, zatem co najmniej od doręczenia jej odpisu pozwu winna liczyć się z obowiązkiem uiszczenia żądanej kwoty na rzecz strony powodowej. Co więcej, od czasu dowiedzenia się pozwanej o postępowaniu sądowym oraz wysokości pretensji do czasu wydania w sprawie prawomocnego orzeczenia upłynął okres ponad sześciu miesięcy, umożliwiający pozwanej poczynienie stosownych oszczędności bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania.

Z naprowadzonych względów apelacja pozwanej jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Anna Nowak

SSO Anna Nowak